

for at opretholde Ro og Orden; det er derfor, man har sendt de Tropper, som nu er Sikkerhedsvagt i de sønderjydske Landsdele.

Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen mente, at Odense Købstad under Sikkerhedsstyrkens Indkaldelse havde faaet for lidt i Erstatning fra Staten for Slid o. s. v. Jeg tror ikke, det nytter det ærede Medlem at stille yderligere Krav, men der foreligger mig bekendt heller ikke noget Andragende fra Odense Byraad i saa Henseende.

Endelig har det ærede Medlem Hr. Gamburg fastholdt sit Ønske om, at Soldaterne hurtigst muligt tages bort fra Kronborg Slot og dette helt og holdent overgives til et Museum. Jeg beundrer det ærede Medlems Ihærdighed. Han har gjort, hvad han kunde, i saa Henseende under det forrige Ministerium, og da det var hans Partifæller, skulde man have troet, at han kunde have øvet en meget stor Indflydelse og faaet dette Spørgsmaal ud af Verden. Det er ikke sket, og nu gør det ærede Medlem, hvad han kan, for at faa mig til at rømme Kronborg Slot, saaledes at det bliver fri for Indkvartering og straks kan overgives til civilt Brug. Det ærede Medlem har nu ønsket at høre, hvad det er for en Overenskomst, der i sin Tid er sluttet mellem Helsingør Byraad og Krigsministeriet, og det skal jeg gerne tjene det ærede Medlem i at oplyse. Der blev først ført nogle mundtlige Forhandlinger mellem Krigsministeriet og mig, der den Gang var Forsvarsminister, paa den ene Side og Byraadet paa den anden Side. Da Byraadet ønskede at beholde den militære Indkvartering og nødig vilde have, at Garnisonen blev flyttet fra Byen, skrev Byraadet til Krigsministeriet den 25. August 1911, som følger: „I Henhold til de mundtlige Forhandlinger, der efter Modtagelsen af Krigsministeriets Skrivelse af 3. Maj d. A. er førte mellem Hr. Kommandanten og et af Byraadet nedsat Udvalg angaaende de i Deres ærede Skrivelser af 13. Maj d. A. og 5. d. M. omhandlede Foranstaltninger vedrørende en Udvidelse af Eksercerpladsen ved Teglstrup Hegn og Forandringer ved de paa samme værende Skydebaner, skal Byraadet herved med forventet Samtykke af Indenrigsministeriet fremsætte følgende Tilbud, der dog er betinget af, at Garnisonens Forbliven i Helsingør af Krigsministeriet tilsikres i hvert Fald for Tiden til Foraaret 1922.“ Og saa kommer alle disse Ting, som skulde gøres, men som

jeg ikke finder Anledning til at oplæse, da de ikke har Betydning for Spørgsmaalet. I den Anledning tilskrev Krigsministeriet Helsingør Byraad under 27. September 1911 saaledes: „Foranlediget ved det i det ærede Byraads Skrivelse af 25. f. M. til Kommandanten paa Kronborg og i Helsingør fremsatte Tilbud om Udvidelse af Eksercerpladsen ved Teglstrup Hegn og Forandringer ved de derværende Skydebaner, skal man udtale følgende: Den i Byraadets Tilbud angivne Løsning finder Krigsministeriet i det hele acceptabel, og man vil derfor, naar Sagen ordnes i Overensstemmelse hermed, kunne give Byraadet Tilsagn om, at der ikke fra Krigsministeriets Side foreløbig, og i hvert Fald ikke tidligere end Foraaret 1922, vil blive foretaget Skridt til Flytning af Garnisonen fra Helsingør, dog selvfølgelig forudsat, at en saadan Flytning ikke nødvendiggøres ved nye Love, der maatte blive vedtaget af Rigsdagen.“ Det er disse Skrivelser, som har befæstet den Overenskomst, der var truffet mellem Helsingør Byraad og Krigsministeriet, og det er den, jeg holder mig til, og saa længe Hær- og Garnisonsforholdene ikke er endeligt ordnede, føler jeg mig bundet ved dette Løfte, og derfor kan jeg ikke imødekomme det ærede Medlems Ønske om nu straks at gøre den af ham ønskede Forandring.

Til Slutning skylder jeg ogsaa det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen et Svar. Jeg skal bemærke, at det ærede Medlem paa en temmelig uberettiget Maade, da han havde begyndt sit Foredrag, overfaldt mig personlig og mente, at jeg havde en vis Angst for, at det skulde komme ud, at jeg havde deltaget i de Møder, Skolekommissionens Seminarieudvalg havde holdt i Sønderjylland. Det har jeg ikke haft nogen som helst Tilbøjelighed til at ville skjule. Tværtimod vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg er blevet Genstand for Interviews baade i Haderslev og i Tønder, og de Svar, jeg gav, blev uden min Foranledning refereret i Bladene, saa alene af den Grund kan jeg ikke skjule, at jeg har været til Stede, og det agter jeg heller ikke at skjule. Men saa faldt det ærede Medlem over mig og paadrog sig en Tilrettevisning af den fungerende Formand, idet det ærede Medlem sagde om mig, at min Pædagogik bestod udelukkende i, at jeg mente, at man skal tale „og lade Munden løbe“; og da saa Næstformanden mente, det var en uheldig Udtalelse, sagde det ærede Medlem, at hvis den var mindre heldig, vilde han tilbage-